

Porušování autorského práva

Pachatel trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. nemůže naplnit objektivní stránku tohoto trestného činu alternativně, ale buď neoprávněně nakládá s dílem způsobem, který přísluší autoru, nebo s výkonem výkonného umělce způsobem, který přísluší výkonnému umělci, či s televizním pořadem způsobem, který přísluší televizní organizaci atd., případně může jedním jednáním naplnit znaky více alternativ současně.

Pachatel trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. nemůže naplnit objektivní stránku tohoto trestného činu alternativně, ale buď neoprávněně nakládá s dílem způsobem, který přísluší autoru, nebo s výkonem výkonného umělce způsobem, který přísluší výkonnému umělci, či s televizním pořadem způsobem, který přísluší televizní organizaci atd., případně může jedním jednáním naplnit znaky více alternativ současně.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 5 Tdo 151/2003, ze dne 22.4.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl o dovolání obviněného V. P., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 7 To 152/2002, který rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 3 T 12/2000, tak, že z podnětu dovolání obviněného podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 7 To 152/2002, podle § 265k odst. 2 tr. řádu zrušil současně také další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1 tr. řádu přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 21. 6. 2001, sp. zn. 3 T 12/2000, byl obviněný V. P. uznán vinným trestným činem porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. a byl mu uložen podle § 152 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 písm. a) tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tři a půl roku. Podle § 55 odst. 1 písm. b) tr. zák. mu byl dále uložen trest propadnutí věci, a to videokazet uvedených pod položkami 1 až 36 výroku citovaného rozsudku a dále bylo vysloveno zabránění věcí podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., uvedených pod položkami 1 až 789.

Proti tomuto rozsudku podal obviněný odvolání, o kterém Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl rozsudkem ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 7 To 152/2002, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a za použití § 259 odst. 3 tr. řádu nově uznal obviněného V. P. vinným jednak trestným činem porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., jednak trestným činem neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. a uložil

mu podle § 152 odst. 2 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, jehož výkon mu podmíněně odložil podle § 58 odst. 1 tr. zák. a § 59 odst. 1 tr. zák. na zkušební dobu v trvání 3,5 roku. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obviněný zavázán k náhradě škody poškozeným společnostem, a to B. H. V. se sídlem v P. ve výši 22.434,- Kč, C. č. v. se sídlem v P. ve výši 2.732,- Kč, F. H. V. se sídlem v P. ve výši 45.000,- Kč, I. T. P. se sídlem v B. ve výši 100.000,- Kč, N. f. a. se sídlem v P. ve výši 105.000,- Kč, W. B. se sídlem v P. ve výši 57.885,- Kč a H. C. E. se sídlem v P. ve výši 33.889,- Kč. Podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. bylo dále vysloveno zabránění věcí uvedených pod body 1 až 44. Tento rozsudek byl obviněnému doručen dne 11. 7. 2002, jeho obhájci JUDr. PhDr. O. Ch. dne 27. 6. 2002 a příslušnému státnímu zastupitelství dne 26. 6. 2002.

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, sp. zn. 7 To 152/2002, napadl dne 29. 7. 2002 obviněný dovoláním podaným prostřednictvím obhájce JUDr. PhDr. O. Ch., a to z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), j) tr. řádu. Dovolatel vytýká soudům obou stupňů nesprávné právní posouzení skutku, jakož i to, že bylo rozhodnuto o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení. Namítá, že byl nesprávně uznán vinným trestným činem porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., neboť pro použití přísnější právní kvalifikace neměl Městský soud v Praze dostatek podkladů v provedených skutkových zjištěních. Podmínkou pro použití uvedené přísnější právní kvalifikace je podle jeho názoru to, že se pachatel jednání dopustí ve značném rozsahu, avšak rozsah jeho činnosti nebyl v průběhu trestního řízení zjištěn a ani náležitě vyjádřen v popisu skutku, v němž je uvedeno, že měl prodat "stovky" kusů rozmnoženin filmů a pořadů, přičemž jsou dále v popisu skutku vyjmenovány všechny osoby, které mu měly odpovědět na inzerát. Uvedená formulace je podle dovolatele nejasná a neurčitá, přičemž dovolatel zdůrazňuje, že trestný čin porušování autorského práva podle § 152 tr. zák., není trestným činem ohrožovacím, ale předpokládá zjištění všech případů, při kterých došlo k porušení zákona. K závěru o značném rozsahu jednání nelze podle něj dospět jen na základě obecných úvah a v této souvislosti poukazuje na komentář k trestnímu zákonu. Zdůrazňuje, že v napadeném rozsudku nebyl rozsah jeho činnosti nijak přesně stanoven a skutečnost, že měl nabízet tisíc titulů formou inzerátu, na který reagovalo 128 osob, ještě neznamená, že jednal ve značném rozsahu. Tato podmínka pro použití přísnější právní kvalifikace by neměla být hodnocena izolovaně, ale musí být pro svou závažnost srovnatelná se zákonným znakem přísnější právní kvalifikace stejného trestného činu vyjádřeným v § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák., kde se hovoří o dosažení značného prospěchu, tedy zisku z trestné činnosti nejméně 500.000,- Kč. Proto podle dovolatele pro právní kvalifikaci použitou v napadeném rozsudku nestačí pouze opakovaná a déle trvající trestná činnost, ale musí být dán určitý rozsah vyjádřený hodnotou zboží, které je předmětem tohoto jednání. Dovolatel namítá, že skutková zjištění v tomto směru jsou zcela nedostatečná a neurčitá a použitá právní kvalifikace nemá v provedeném dokazování oporu.

Další pochybení spatřuje dovolatel i v souvislosti s posouzením jeho jednání též jako trestného činu nedovoleného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. Ani v této souvislosti nebyl totiž podle něj zjištěn rozsah jeho činnosti, a tudíž nebyl naplněn zákonný znak citovaného trestného činu, a to, že se jednání dopustil ve větším rozsahu. Zdůrazňuje, že až do 1. 8. 1998 podnikal na základě živnostenského listu v oboru koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, a tudíž prodej videokazet v tomto období nebyl činností neoprávněnou. Soudy obou stupňů podle dovolatele vycházely z toho, že videokazety dlouhodobě a systematicky nahrával a nahrávky vyráběl v rozporu s autorským zákonem, přičemž však samotné pořízení nahrávky není protiprávním jednáním, a proto nemůže být posuzováno jako trestný čin nedovoleného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák.

Další námitky obviněného pak směřují proti výrokům o zabránění věcí uvedených pod body 1 až 44 a 1

až 789. Namítá, že pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák., neboť soudy obou stupňů vycházely z nesprávného předpokladu, že měl pořizovat nahrávky z kazet uvedených ve výše popsanych položkách, avšak z obsahu rozhodnutí nevyplývá, že by bylo skutečně zjištěno, že z těchto videokazet nahrávky pořizoval. Jedná se podle něj o pouhé podezření, které nebylo žádným důkazem prokázáno. V této souvislosti zdůrazňuje, že se jednalo o sbírku jeho bývalé manželky, přičemž ani zabrané věci nemají charakter předpokládaný ustanovením § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák.

Dovolatel proto navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky v celém rozsahu zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší státní zástupkyně v písemném vyjádření k podanému dovolání uvedla, že pojem "značný rozsah" podle § 152 odst. 2 písm. b) tr. zák. je třeba vykládat s přihlédnutím ke všem okolnostem případu a zejména závažnosti neoprávněného nakládání s díly, která jsou předmětem ochrany autorského práva. O značný rozsah se podle jejího názoru jedná zejména tehdy, jde-li o opakovanou a déle trvající trestnou činnost, kdy je třeba zvážit délku doby, po kterou byla díla neoprávněně uváděna, a jejich množství, jakož i počet subjektů, jichž se porušení týká. V daném případě podle nejvyšší státní zástupkyně soudy obou stupňů správně zhodnotily veškeré uvedené okolnosti a použily správnou právní kvalifikaci, a to i ve vztahu k trestnému činu nedovoleného podnikání § 118 odst. 1 tr. zák., neboť obviněný neoprávněně zasahoval do autorských práv, tuto činnost provozoval za úplatu a neoprávněně, neboť podle výpisu z živnostenského rejstříku měl povolenu koupi zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej. Tuto činnost zahájil 24. 9. 1992 a její provozování mu bylo pozastaveno od 1. 8. 1998 do 1. 8. 2001. Zdůraznila dále, že na základě uvedené povolené živnosti mohl provozovat videopůjčovnu nebo mohl originálně nahrané videokazety nakupovat a prodávat, obviněný však dlouhodobě a systematicky sám videokazety nahrával, tedy vyráběl v rozporu s autorským zákonem, a toto jeho jednání je proto nutno považovat za neoprávněnou činnost ve smyslu § 118 odst. 1 tr. zák., přičemž nahrávky filmů prodával i poté, co mu bylo živnostenské oprávnění pozastaveno.

Ohledně zákonnosti uložení ochranného opatření formou zabránění věci podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. nejvyšší státní zástupkyně uvádí, že obecný zájem ve smyslu tohoto ustanovení je třeba spatřovat v tom, že šlo o předměty sloužící k páčání trestné činnosti a jejich vrácením by byly opětovně vystaveny v ohrožení objekty trestných činů, neboť by hrozilo, že obviněný bude v páčání obdobného jednání pokračovat. Obviněný navíc pořizoval nahrávky i z kazet, které údajně náležely jeho bývalé manželce, která podle provedených důkazů neměla ke sbírání filmů ani používání zabrané elektroniky vztah. Závěrem proto nejvyšší státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud České republiky dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu odmítl a toto rozhodnutí učinil v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen "Nejvyšší soud") jako soud dovolací zjistil, že dovolání je přípustné, bylo podáno oprávněnou osobou a v zákonné lhůtě. Podle § 265b odst. 1 tr. řádu lze dovolání podat, jen je-li tu některý z důvodů uvedených v písm. a) až l) tohoto ustanovení trestního řádu, pokud není dán důvod dovolání podle § 265b odst. 2 tr. řádu, přičemž podle § 265f odst. 1 tr. řádu je třeba v dovolání mimo jiné vymezit i důvod dovolání s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Dovolatel odkazuje na důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), j) tr. řádu, tedy na to, že napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, a že bylo rozhodnuto o uložení ochranného

opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení.

Nejvyšší soud se nejprve zaměřil na posouzení oprávněnosti uplatněných dovolacích důvodů. Vada rozhodnutí, která spočívá v nesprávném právním posouzení, jakož i vada spočívající v rozhodnutí o uložení ochranného opatření, aniž byly splněny podmínky stanovené zákonem pro jeho uložení, mohou být namítány prostřednictvím dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. g), j) tr. řádu. Protože v tomto směru Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů k odmítnutí dovolání obviněného V. P. ve smyslu § 265i odst. 1 tr. řádu, přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, a to v rozsahu a z důvodů uvedených v podaném dovolání, jakož i řízení předcházející napadenému rozhodnutí. Po přezkoumání věci dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání obviněného je důvodné.

Trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. (nyní i dále v odůvodnění tohoto rozhodnutí míněno vždy ve znění účinném do 30. 11. 2000) se dopustil ten, kdo s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského, nebo s výkonem výkonného umělce, zvukovým či obrazovým záznamem nebo rozhlasovým či televizním pořadem, které jsou předmětem práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládá způsobem, který příslušel autoru, výkonnému umělci, výrobcí zvukového či obrazového záznamu, rozhlasové či televizní organizaci nebo jinému nositeli těchto práv, anebo kdo jinak tato práva porušoval. Městský soud v Praze ve svém rozsudku sice výslovně neuvedl, zda vycházel z citovaného znění této skutkové podstaty či z její podoby účinné v době rozhodování, tj. po novelizaci trestního zákona provedené s účinností od 1. 12. 2000 zákonem č. [121/2000](#) Sb. Skutek, pro nějž byl obviněný V. P. stíhán, však soud prvního stupně evidentně posoudil podle zmíněné skutkové podstaty v jejím znění účinném do 30. 11. 2000, jak o tom svědčí tzv. právní věta výroku o vině odsuzujícího rozsudku Městského soudu v Praze.

Dále považuje Nejvyšší soud za potřebné zdůraznit, že ustanovení § 152 odst. 1 tr. zák., jak vyplývá z jeho znění, poskytovalo ochranu před určitými jednáními, která byla v rozporu s právem autorským, případně v rozporu s právem příbuzným právu autorskému, tzn. s právem výkonných umělců, právem výrobců zvukových a obrazových záznamů a právem rozhlasových a televizních organizací či jiných nositelů těchto práv. Naznačené členění práva autorského a práv příbuzných právu autorskému odpovídá i struktuře autorského zákona č. [35/1965](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen "autorský zákon"), který ve svých částech I až IV upravoval právě tyto čtyři podskupiny tzv. práva duševního vlastnictví.

Ačkoli se jedná o práva vzájemně úzce související, a proto také zakotvená v jedné právní normě, jejich předmět není zcela totožný. Předmětem práva autorského podle § 2 odst. 1 autorského zákona byla díla literární, vědecká a umělecká, která jsou výsledkem tvůrčí činnosti autora, zejména díla slovesná, divadelní, hudební, výtvarná včetně děl umění architektonického a děl umění užitého, díla filmová, fotografická a kartografická. Předmětem práva výkonných umělců byly podle § 36 odst. 1 autorského zákona jejich umělecké výkony. Předmětem práv výrobců zvukových záznamů byly podle § 45 odst. 1 autorského zákona zvukové záznamy výkonů výkonných umělců nebo jiných zvuků a předmětem práv rozhlasových nebo televizních organizací potom byly podle § 46 odst. 1 autorského zákona jejich vlastní pořady. Z uvedeného je zřejmé, že pachatel trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. nemůže naplnit jeho objektivní stránku alternativně, jak v podstatě rozhodly soudy obou stupňů v původním řízení, ale buď neoprávněně nakládá s dílem způsobem, který přísluší autoru, nebo s výkonem výkonného umělce způsobem, který přísluší výkonnému umělci, či s televizním pořadem způsobem, který přísluší televizní organizaci atd.,

případně může jedním jednáním naplnit znaky více alternativ současně. Závěr soudu o vině obviněného V. P., pokud jde o právní kvalifikaci jím spáchaného skutku, však nemůže být alternativní, přičemž takovým je i tehdy, pokud se ve výroku o vině odsuzujícího rozsudku konstatuje, že obviněný naplnil znaky jedné nebo druhé nebo ještě další z alternativ postavených vedle sebe. Právní hodnocení skutku je v takovém případě nekonkrétní, přičemž jednání obviněného je současně právně posouzeno podle dílčí části skutkové podstaty, jejíž znaky obviněný třeba vůbec nenaplnil. Pokud tedy v předmětné trestní věci odvolací soud alternativně uvedl, že obviněný V. P. s dílem, které je předmětem ochrany podle práva autorského nebo zvukovým či obrazovým záznamem, či televizním pořadem, které jsou předmětem práva příbuzného právu autorskému, neoprávněně nakládal způsobem, který přísluší autoru, výrobci zvukového či obrazového záznamu, televizní organizaci nebo jinému nositeli těchto práv anebo tato práva porušoval jinak, jednalo se o nejednoznačný závěr o vině a pochybení při právním posouzení skutku. Oprávněný nositel dotčených práv totiž nebyl náležitě konkretizován tak, aby bylo zřejmé, o kterého z vyjmenovaných nositelů práv jde, nebo zda jsou jimi všichni, popřípadě kterého lze považovat za "jiného nositele" těchto práv.

Dovolateli lze přisvědčit, že popis skutku v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze je nepřesný a neurčitý ve vztahu ke stanovení rozsahu jeho jednání. Odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, učinil mj. skutkové zjištění, že obviněný "... v uvedeném období rozprodal stovky kusů takto jím pořízených rozmnoženin filmů a pořadů ...". Uvedený údaj je nekonkrétní a nelze z něj učinit jednoznačný závěr o tom, že trestný čin porušování autorského práva podle § 152 odst. 1 tr. zák. byl spáchán též ve značném rozsahu podle odstavce 2 písm. b) citovaného ustanovení trestního zákona. Bude proto nezbytné, aby alespoň minimální rozsah jednání obviněného v naznačeném směru byl ve skutku uveden. Teprve podle konkrétního zjištění rozsahu jednání obviněného pak bude možno posoudit, zda byly naplněny také zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty trestného činu porušování autorského práva podle § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. V této souvislosti je nutno dále zdůraznit, že soudy obou stupňů učinily skutkové zjištění, že obviněný V. P. nabízel podle seznamu a ceníku prostřednictvím inzerátů ke koupi více než 1000 titulů neoprávněně pořízených rozmnoženin různých děl, požívajících ochrany podle autorského práva. Soudy obou stupňů však ani nezvažovaly možnost postihu tohoto jednání obviněného v té části, kdy nebylo prokázáno faktické šíření takto pořízených rozmnoženin, jako pokusu trestného činu porušování autorského práva podle § 8 odst. 1 tr. zák., § 152 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

K námitce dovolatele, že svým jednáním nenaplnil zákonné znaky trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. třeba uvést, že pro posouzení této otázky bude rozhodující zjištění rozsahu jednání obviněného ve vztahu k trestnému činu porušování autorského práva podle § 152 tr. zák. Zákonným znakem trestného činu neoprávněného podnikání podle § 118 odst. 1 tr. zák. je totiž neoprávněné poskytování služeb nebo provozování výrobního nebo jiného výtěžného podnikání ve větším rozsahu. Nutno zdůraznit, že pořizování kopií děl obviněným V. P. nelze považovat za jednání v souladu s autorským zákonem, neboť kopie byly jednoznačně pořizovány se záměrem, aby byly prodány, o čemž svědčí jejich seznamy nabízené prostřednictvím inzerátů spolu s ceníkem, a nejednalo se tedy o kopie pořízené pro vlastní potřebu obviněného.

K uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. j) tr. řádu, že bylo rozhodnuto o zabránění věci, aniž byly pro tento postup splněny zákonem stanovené podmínky Nejvyšší soud uvádí, že v tomto směru nelze námitky dovolatele akceptovat. Odvolací soud správně rozhodl ve smyslu § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. o zabránění věcí, které jsou konkretizovány v bodech 1 až 44 a 1 až 789. Důvodně poukázal na to, že se jedná o videopřístroje a videokazety zajištěné v bytě J. P. a dále videokazety vydané osobami, které je od obviněného na základě inzerátů zakoupily, přičemž v

prvním případě se jedná o věci, jejichž prostřednictvím byla páchána trestná činnost obviněného a pro případ jejich vrácení by hrozilo nebezpečí jejich zneužití ke stejným účelům, ve druhém případě se jedná o tzv. pirátské nahrávky, poškozující oprávněné distribuční společnosti.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší soud dospěl k závěru, že hmotně právní posouzení skutku neodpovídá za této situace dosud zjištěnému skutkovému stavu, a je dán proto dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

Nejvyšší soud tedy podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil z podnětu dovolání obviněného V. P. napadený rozsudek Městského soudu v Praze. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla současně zrušena také další rozhodnutí, na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. řádu přikázal Městskému soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Věc se tak vrací do stadia odvolacího řízení, v němž Městský soud v Praze znovu projedná odvolání obviněného V. P. podané proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 11. 6. 2001, sp. zn. 3 T 12/2000. Věcí se bude zabývat ve všech směrech uvedených v rozhodnutí Nejvyššího soudu a je podle § 265s odst. 1 tr. řádu vázán právním názorem, který vyslovil Nejvyšší soud. V této souvislosti také odstraní pochybení spočívající v tom, že v rozsudku soudu prvního stupně chybí výrok o náhradě škody, ačkoliv podle protokolu o hlavním líčení dne 21. 6. 2001 byl vyhlášen a odvolací soud, který rozhodoval toliko z podnětu odvolání obviněného a zúčastněné osoby, obviněného k náhradě škody opětovně zavázal.

Protože vady napadeného rozhodnutí vytknuté dovoláním a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání v řízení o dovolání, Nejvyšší soud podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. řádu učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)